TEISINGUMO TEISMO (trečioji kolegija) SPRENDIMAS

2011 m. spalio 13 d.*

Sujungtose bylose C-463/10 P ir C-475/10 P

dėl atitinkamai 2010 m. rugsėjo 24 ir 27 d. pagal Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 56 straipsnį pateiktų dviejų apeliacinių skundų

Deutsche Post AG, įsteigta Bonoje (Vokietija), atstovaujama *Rechtsanwälte* J. Sedemund ir T. Lübbig, ir

Vokietijos Federacinė Respublika, atstovaujama T. Henze, J. Möller ir N. Graf Vitzthum,

ieškovės,

dalyvaujant kitai proceso šaliai:

Europos Komisijai, atstovaujamai B. Martenczuk ir T. Maxian Rusche, nurodžiusiai adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

atsakovei pirmojoje instancijoje,

* Proceso kalba: vokiečių.

TEISINGUMO TEISMAS (trečioji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas K. Lenaerts (pranešėjas), teisėjai J. Malenovský, R. Silva de Lapuerta, E. Juhász ir D. Šváby,

generalinis advokatas Y. Bot,
posėdžio sekretorius B. Fülöp, administratorius,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2011 m. gegužės 26 d. posėdžiui,

susipažinęs su 2011 m. birželio 30 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

Sprendimą

1 Savo apeliaciniais skundais *Deutsche Post AG* (toliau – *Deutsche Post*) ir Vokietijos Federacinė Respublika atitinkamai prašo panaikinti 2010 m. liepos 14 d. Europos Sąjungos Bendrojo Teismo nutartis *Deutsche Post prieš Komisiją* (T-570/08) ir *Vokietija prieš Komisiją* (T-571/08, toliau kartu – skundžiamos nutartys), kuriomis Bendrasis

Teismas jų ieškinius dėl 2008 m. spalio 30 d. Europos Komisijos sprendimo, kuriuo Vokietijos Federacinė Respublika įpareigojama pateikti informacijos per valstybės pagalbos suteikimo *Deutsche Post* procedūrą (toliau – ginčijamas aktas), panaikinimo pripažino nepriimtinais.

Teisinis pagrindas

2 Pagal 1999 m. kovo 22 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 659/1999, nustatančio išsamias [SESV 108 straipsnio] taikymo taisykles (OL L 83, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 8 sk., 1 t., p. 339), 2 straipsnio 2 dalį valstybė narė, pranešdama Europos Komisijai apie planus skirti naują pagalbą, savo pranešime privalo pateikti „visą reikiamą informaciją, kad Komisija pagal 4 ir 7 straipsnius galėtų priimti sprendimą“.

3 Reglamento Nr. 659/1999 5 straipsnyje nustatyta:

„1. Jeigu Komisija mano, kad suinteresuotųjų valstybių narių pateikta informacija, susijusi su priemone, apie kurią reikia pranešti pagal 2 straipsnį, nėra išsami, ji prašo pateikti visą reikiamą papildomą informaciją. <…>

2. Jeigu suinteresuota valstybė narė per Komisijos nustatytą laikotarpį nepateikia reikalaujamos informacijos arba pateikia nepilną informaciją, Komisija jai išsiunčia pakartotiną pranešimą, nustatydama papildomą laikotarpį informacijai pateikti.

3. Pirmiau nurodytas pranešimas laikomas atšauktu, jeigu reikalaujama informacija nepateikiama per nustatytą laikotarpį <…>.“

4 Reglamento Nr. 659/1999 10 straipsnyje numatyta:

„1. Jeigu Komisija turi iš bet kurio šaltinio gautą informaciją apie įtariamą neteisėtą pagalbą, tokią informaciją ji iš karto patikrina.

2. Prireikus Komisija prašo suinteresuotosios valstybės narės pateikti informaciją. Šio reglamento 2 straipsnio 2 dalis ir 5 straipsnio 1 ir 2 dalys taikomos *mutatis mutandis*.

3. Jeigu, nepaisant 5 straipsnio 2 dalyje minimo pakartotino pranešimo, suinteresuotoji valstybė narė per Komisijos nustatytą laikotarpį nepateikia būtinos informacijos arba pateikia ne visą informaciją, Komisija priima sprendimą, įpareigojantį pateikti tokią informaciją (toliau – įsakymas pateikti informaciją). Sprendime nurodoma, kokią informaciją reikia pateikti, ir nustatomas atitinkamas laikotarpis, per kurį ji turi būti pateikta.“

5 Reglamento Nr. 659/1999 13 straipsnio 1 dalyje nustatyta:

„Galimos neteisėtos pagalbos patikrinimas užbaigiamas priimant sprendimą pagal 4 straipsnio 2, 3 arba 4 dalis. Jeigu priimami sprendimai pradėti formalaus tyrimo procesą, bylos svarstymas užbaigiamas priimant sprendimą pagal 7 straipsnį. Jeigu valstybė narė nevykdo įsakymo pateikti informaciją, minėtasis sprendimas priimamas remiantis turima informacija.“

6 2002 m. gruodžio 16 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 1/2003 dėl konkurencijos taisyklių, nustatytų Sutarties 81 ir 82 straipsniuose, įgyvendinimo (OL L 1, 2003, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 8 sk., 2 t., p. 205) 18 straipsnio 3 dalyje nustatyta, kad „jei Komisija nurodo įmonėms ir įmonių asociacijoms pateikti informaciją sprendimu, sprendime ji nurodo <…> teisę į sprendimo peržiūrėjimą Teisingumo Teisme“.

Ginčo aplinkybės

7 2007 m. rugsėjo 12 d. Komisija pradėjo oficialią tyrimo procedūrą pagal EB 88 straipsnio 2 dalį dėl valstybės pagalbos *Deutsche Post AG* (C 36/2007 (ex NN 25/2007)). Šio sprendimo santrauka paskelbta *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje* (C 245, p. 21).

8 2008 m. liepos 17 d. Komisija pateikė Vokietijos Federacinei Respublikai prašymą pateikti informacijos, kuriame pateiktas klausimynas apie *Deutsche Post* pajamas ir išlaidas 1989–2007 metais. 2008 m. rugpjūčio 12 d. ir 21 d. Komisija jai nusiuntė pakartotiną pranešimą, kuriame dar kartą paprašė pateikti reikalaujamą informaciją.

9 Savo atsakymuose, pateiktuose 2008 m. rugpjūčio 5 d., rugpjūčio 14 d. ir rugsėjo 29 d., Vokietijos Federacinė Respublika patvirtino, kad atsisako pateikti duomenis apie *Deutsche Post* pajamas ir sąnaudas po 1995 m. Ji pirmiausia teigė, kad Komisijos nagrinėjimas turėtų apsiriboti periodu nuo 1989 m. iki 1994 m. ir kad atsakymas į minėtus klausimus reikalautų neproporcingų laiko ir darbo sąnaudų.

10 Ginčijamu aktu Komisija pagal Reglamento Nr. 659/1999 10 straipsnio 3 dalį įpareigojo Vokietijos Federacinę Respubliką per 20 dienų pateikti visą informaciją, reikalingą atsakyti į minėtus klausimus. Komisija taip pat pridūrė, kad jei, nepaisant šio įsakymo, Vokietijos valdžios institucijos per nurodytą terminą nepateiks reikalaujamos informacijos, ji priims sprendimą remdamasi turima informacija pagal Reglamento Nr. 659/1999 13 straipsnio 1 dalį.

Procesas Bendrajame Teisme ir skundžiamos nutartys

11 2008 m. gruodžio 22 d. Bendrojo Teismo kanceliarijoje *Deutsche Post* (byla T-570/08) ir Vokietijos Federacinė Respublika (byla T-571/08) pareiškė ieškinius dėl ginčijamo akto panaikinimo.

12 Atskirais dokumentais, pateiktais Bendrojo Teismo kanceliarijai 2009 m. kovo 19 d., Komisija, remdamasi Bendrojo Teismo procedūros reglamento 114 straipsnio 1 dalimi, pareiškė prieštaravimą dėl priimtinumo abiejose bylose. Bendrasis Teismas šį prieštaravimą patenkino ir nusprendė, kad ginčijamas aktas nėra aktas, dėl kurio galima pareikšti ieškinį pagal SESV 263 straipsnį.

13 Minėtų nutarčių *Deutsche Post prieš Komisiją* 24–26 punktuose ir *Vokietija prieš Komisiją* 22–25 punktuose Bendrasis Teismas pabrėžia, kad, pirma, siekiant nustatyti, ar aktas yra toks, dėl kurio galima pareikšti ieškinį pagal SESV 263 straipsnį, reikia remtis jo turiniu, o ne forma ir, antra, dėl tarpinės priemonės, kurios tikslas – parengti galutinį sprendimą ir kuri neturi teisinių pasekmių, negalima pareikšti ieškinio dėl panaikinimo. Šiuo atžvilgiu Bendrasis Teismas visų pirma remiasi 1981 m. lapkričio 11 d. Teisingumo Teismo sprendimu *IBM prieš Komisiją* (60/81, Rink. p. 2639, 9 ir

10 punktai) ir 2008 m. liepos 17 d. Teisingumo Teismo sprendimu *Athinaïki Techniki prieš Komisiją* (C-521/06 P, Rink. p. I-5829, 46 punktas).

14 Kalbant apie ginčijamo akto pasekmes, minėtų nutarčių *Deutsche Post prieš Komisiją* 29 ir 30 punktuose bei *Vokietija prieš Komisiją* 28 ir 29 punktuose Bendrasis Teismas pabrėžia, kad tokiu atveju, jei valstybė narė nepaklūsta įsakymui pateikti informacijos, nenumatyta jokių sankcijų. Toks įsakymas susijęs su rungimosi principo laikymusi.

15 Minėtų nutarčių *Deutsche Post prieš Komisiją* 31 ir 32 punktuose bei *Vokietija prieš Komisiją* 30 ir 31 punktuose Bendrasis Teismas nurodo, kad ginčijamas aktas priimtas per administracinę minėtos pagalbos nagrinėjimo procedūrą po sprendimo pradėti oficialią tyrimo procedūrą ir prieš priimant galutinį sprendimą. Pasak Bendrojo Teismo, ginčijamas aktas nenulemia galutinio sprendimo, nes šioje stadijoje Komisija dar gali nuspręsti, kad valstybės pagalbos nėra, kad ji suderinama arba nesuderinama su vidaus rinka. Anot Bendrojo Teismo, iš to matyti, kad ginčijamas aktas yra tarpinė priemonė, kurios tikslas – parengti galutinį Komisijos sprendimą.

16 Atsakydamas į *Deutsche Post* ir Vokietijos Federacinės Respublikos argumentą, kurios, remdamosi teismo praktika, susijusia su ieškinio dėl sprendimo pradėti oficialią tyrimo procedūrą pagal EB 88 straipsnio 2 dalį priimtinumu (žr. 2001 m. spalio 9 d. Sprendimą *Italija prieš Komisiją*, C-400/99, Rink. p. I-7303), teigė, kad laikinas akto pobūdis nebūtinai lemia, jog šio akto negalima ginčyti, Bendrasis Teismas minėtų nutarčių *Deutsche Post prieš Komisiją* 36 punkte ir *Vokietija prieš Komisiją* 35 punkte nurodė, kad sprendimo pradėti procedūrą ir ginčijamo akto pasekmės nepanašios.

17 Kalbant apie tariamą *Deutsche Post* ir Vokietijos Federacinės Respublikos procesinės padėties pablogėjimą, jei nesilaikoma ginčijamo akto, Bendrasis Teismas skundžiamų nutarčių 42 punkte nurodė, kad ne pats ginčijamas aktas savaime, o Vokietijos valdžios institucijų atsisakymas pateikti Komisijai tame akte nurodytą reikalaujamą informaciją gali atimti iš suinteresuotų asmenų galimybę panaikinti galutinio sprendimo motyvų spragas. Anot Bendrojo Teismo, jei Vokietijos valdžios institucijos mano, kad Komisijos reikalaujama informacija nėra reikalinga faktinėms aplinkybėms nustatyti arba kad reikalaujamas tyrimas yra pernelyg brangus, palyginti su siekiamu rezultatu, jos gali pasirinkti nekreipti dėmesio į duotą įsakymą.

18 Bendrasis Teismas minėtų nutarčių *Deutsche Post prieš Komisiją* 46 punkte ir *Vokietija prieš Komisiją* 45 punkte daro išvadą, kad ginčijamas aktas nėra toks, dėl kurio galima pareikšti ieškinį pagal SESV 263 straipsnį.

Šalių reikalavimai ir procesas Teisingumo Teisme

Byla „Deutsche Post prieš Komisiją (C-463/10 P)“

19 *Deutsche Post* Teisingumo Teismo prašo:

— panaikinti minėtą Nutartį *Deutsche Post prieš Komisiją*,

— panaikinti ginčijamą aktą ir

— priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

20 Komisija Teisingumo Teismo prašo:

— atmesti apeliacinį skundą ir

— priteisti iš *Deutsche Post* bylinėjimosi išlaidas.

Byla „Vokietija prieš Komisiją (C-475/10 P)“

21 Vokietijos Federacinė Respublika Teisingumo Teismo prašo:

— panaikinti minėtą Nutartį *Vokietija prieš Komisiją* ir

— priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

22 Komisija Teisingumo Teismo prašo:

— atmesti apeliacinį skundą ir

— priteisti iš Vokietijos Federacinės Respublikos bylinėjimosi išlaidas.

23 2010 m. gruodžio 15 d. nutartimi Teisingumo Teismo pirmininkas nusprendė sujungti bylas C-463/10 P ir C-475/10 P tam, kad būtų bendrai vykdoma žodinė proceso dalis ir priimtas galutinis sprendimas.

Dėl apeliacinių skundų

24 Grisdamos savo apeliacinius skundus *Deutsche Post* ir Vokietijos Federacinė Respublika tvirtina, kad Bendrasis Teismas skundžiamose nutartyse padarė įvairių teisės klaidų, kai aiškino sąvoką „aktas, dėl kurio galima pareikšti ieškinį" pagal SESV 263 straipsnį. Jos nurodo penkis apeliacinių skundų pagrindus. Pirmasis pagrindas susijęs su SESV 288 straipsnio pažeidimu, antrasis – su teismo praktikos, pagal kurią valstybės pagalbos srityje parengiamieji aktai gali būti tokie aktai, dėl kurių galima pareikšti ieškinį, nesilaikymu, trečiasis – su neatsižvelgimu į įsakymo pateikti informacijos teisines pasekmes, ketvirtasis – su veiksmingos teisminės apsaugos principo pažeidimu ir galiausiai penktasis – su Komisijos ir valstybių narių kompetencijos pasiskirstymo pagal SESV 107 ir SESV 108 straipsnius nepaisymu.

25 Pirmieji keturi apeliacinių skundų pagrindai glaudžiai susiję, todėl juos reikia nagrinėti kartu.

Šalių argumentai

26 Vokietijos Federacinė Respublika ir *Deutsche Post* tvirtina, kad Reglamento Nr. 659/1999 10 straipsnio 3 dalyje Komisija aiškiai įgaliojama priimti oficialų sprendimą. Remiantis SESV 288 straipsniu, toks sprendimas privalomas ir yra aktas, dėl kurio galima pareikšti ieškinį pagal SESV 263 straipsnį. Bendrasis Teismas minėtų

nutarčių *Deutsche Post prieš Komisiją* 26 punkte ir *Vokietija prieš Komisiją* 25 punkte padarė teisės klaidą, nes visai neatsižvelgė į ginčijamo akto formą.

27 Anot Vokietijos Federacinės Respublikos, aplinkybė, kad ginčijamas aktas yra tarpinė priemonė per valstybės pagalbos tyrimo procedūrą, nelemia fakto, kad jis yra aktas, dėl kurio galima pareikšti ieškinį. Iš tiesų tuo, kad dėl galutinio sprendimo galima pareikšti ieškinį, suinteresuotųjų šalių interesai pakankamai neapsaugomi.

28 Apeliantės taip pat tvirtina, kad neatsižvelgiant į ginčijamo akto formą ir, priešingai negu Bendrasis teismas nutarė minėtų nutarčių *Deutsche Post prieš Komisiją* 46 punkte ir *Vokietija prieš Komisiją* 45 punkte, įsakymas pateikti informacijos pagal Reglamento Nr. 659/1999 10 straipsnio 3 dalį tiesiogiai sukelia privalomų teisinių pasekmių atitinkamai valstybei narei ir atitinkamai įmonei. Anot Vokietijos Federacinės Respublikos, tokiu sprendimu būtų užbaigta administracinė procedūra dėl valstybės pagalbos, nes jis leistų Komisijai priimti sprendimą remiantis byloje turima medžiaga, jei atitinkama valstybė narė nevykdytų minėto įsakymo. Be to, valstybės narės, nevykdžiusios įsipareigojimo pagal Reglamento Nr. 659/1999 10 straipsnio 3 dalį kartu su SESV 288 straipsniu ir ESS 4 straipsnio 3 dalimi, atžvilgiu būtų galima pradėti procedūrą dėl įsipareigojimų nevykdymo pagal SESV 258 straipsnį.

29 Komisija teigia, kad pagal nusistovėjusią teismo praktiką ieškinį dėl panaikinimo pagal SESV 263 straipsnį galima pareikšti tik dėl teisės aktų ir sprendimų, sukeliančių privalomas teisines pasekmes, kurios turi įtakos ieškovo interesams aiškiai pakeisdamos jo teisinę situaciją (žr., be kita ko, minėto Sprendimo *IBM prieš Komisiją* 9 punktą; 1999 m. spalio 5 d. Sprendimo *Nyderlandai prieš Komisiją*, C-308/95,

Rink. p. I-6513, 26 punktą; 2000 m. balandžio 6 d. Sprendimo *Ispanija prieš Komisiją*, C-443/97, Rink. p. I-2415, 27 punktą; 2000 m. birželio 22 d. Sprendimo *Nyderlandai prieš Komisiją*, C-147/96, Rink. p. I-4723, 25 punktą ir 2006 m. rugsėjo 12 d. Sprendimo *Reynolds Tobacco ir kt. prieš Komisiją*, C-131/03 P, Rink. p. I-7795, 54 punktą). „Sprendimas“ pagal SESV 288 straipsnį nebūtinai sukelia tokias pasekmes. Anot Komisijos, tai, ar dėl akto arba sprendimo galima pareikšti ieškinį, lemia ne jo forma, o turinys. Todėl ieškinį dėl sprendimo pagal SESV 288 straipsnį arba kitokios formos akto panaikinimo galima pareikšti tik tada, jei šis sprendimas ar aktas sukelia pasekmių trečiosioms šalims.

30 Bendrasis Teismas teisingai nusprendė, kad ginčijamas aktas nesukelia privalomų teisinių pasekmių, darančių įtaką ieškovių interesams.

31 Komisija šiuo atžvilgiu teigia, kad vykstant procedūrai dėl valstybės pagalbos valstybės narės pagal ESS 4 straipsnio 3 dalį privalo pateikti Komisijai visą informaciją, kuri jai reikalinga norint įvertinti valstybės pagalbos buvimą ar nebuvimą ir jos suderinamumą su vidaus rinka. Be to, valstybės narės pareiga pateikti Komisijai reikalaujamą informaciją veikiau grindžiama ESS 4 straipsnio 3 dalimi, o ne įsakymu pateikti informacijos.

32 Įsakymas pateikti informacijos susijęs su rungimosi principo laikymusi per administracinę procedūrą. Po prašymo pateikti informacijos ir pakartotinio pranešimo, kurie numatyti Reglamento Nr. 659/1999 10 straipsnio 3 dalyje kartu su šio reglamento 5 straipsnio 2 dalimi, valstybė narė turi paskutinę progą pateikti reikalaujamą informaciją prieš Komisijai priimant sprendimą remiantis turima informacija.

33 Komisija nurodo, kad, priešingai nei kartelių srityje, valstybės pagalbos srityje ji neturi kompetencijos atlikti tyrimą prieš priimdama galutinį sprendimą. Taigi Komisija negalėtų išsiaiškinti faktų be lojalaus valstybių narių bendradarbiavimo. Todėl ne įsakymas pateikti informacijos, o valstybės narės atsisakymas vykdyti šį įsakymą suteikia Komisijai galimybę priimti sprendimą remiantis turima informacija. Be to, aplinkybė, kad Komisija mano esanti pakankamai informuota ir nutraukia informacijos paiešką, savaime nesukelia teisinių pasekmių. Priešingai, tokias pasekmes sukelia šių faktų teisinis vertinimas, kurį ji turi atlikti galutiniame sprendime. Taigi įsakymas pateikti informacijos yra tik parengiamasis aktas, nepaveikiantis atitinkamos valstybės narės teisinės padėties.

34 Komisija priduria, kad ieškovų galimybė pareikšti ieškinį dėl galutinio sprendimo dėl pagalbos suderinamumo su vidaus rinka panaikinimo jiems užtikrina pakankamą teisminę apsaugą. Galimi teisės pažeidimai parengiamuosiuose aktuose gali būti panaudoti ieškiniui dėl galutinio akto, kurio rengimo etapas yra šie parengiamieji aktai, pagrįsti (minėto Sprendimo *IBM prieš Komisiją* 12 punktas).

35 Galiausiai Komisija primygtinai pabrėžia tai, kad už įsakymo pateikti informacijos nevykdymą netaikomos jokios sankcijos. Nevykdydama įsakymo, valstybė narė netiesiogiai nurodo, kad Komisija turi visą informaciją ir ja remdamasi gali priimti sprendimą. Vien galimybė, kad šios valstybės narės atžvilgiu gali būti pradėta procedūra dėl įsipareigojimų nevykdymo, nėra nei sankcija, nei aplinkybė, galinti paveikti šios valstybės interesus. Kadangi valstybės narės pagal ESS 4 straipsnio 3 dalį privalo pateikti Komisijai visą informaciją, kuri jai reikalinga norint įvertinti valstybės pagalbos buvimą ar nebuvimą ir jos suderinamumą su vidaus rinka, procedūra dėl įsipareigojimų nevykdymo gali būti pradėta ir nesant įsakymo pateikti informacijos. Be to, valstybės

narės interesai paveikiami tik tada, kai Komisija faktiškai nusprendžia patraukti valstybę narę atsakomybėn dėl Sutarties pažeidimo.

Teisingumo Teismo vertinimas

36 Iš nusistovėjusios teismo praktikos, susijusios su valstybių narių ar institucijų pareikštais ieškiniais dėl panaikinimo, matyti, kad aktai, dėl kurių galima pareikšti ieškinį, pagal SESV 263 straipsnį yra visi institucijų priimti aktai, nepaisant jų formos, sukeliantys privalomas teisines pasekmes (žr., be kita ko, 1971 m. kovo 31 d. Sprendimo *Komisija prieš Tarybą*, vadinamo *AETR*, 22/70, Rink. p. 263, 42 punktą; 1994 m. kovo 2 d. Sprendimo *Parlamentas prieš Tarybą*, C-316/91, Rink. p. I-625, 8 punktą; minėto Sprendimo *Ispanija prieš Komisiją* 27 punktą; 2005 m. lapkričio 24 d. Sprendimo *Italija prieš Komisiją*, C-138/03, C-324/03 ir C-431/03, Rink. p. I-10043, 32 punktą; 2005 m. gruodžio 1 d. Sprendimo *Italija prieš Komisiją*, C-301/03, Rink. p. I-10217, 19 punktą ir 2009 m. spalio 1 d. Sprendimo *Komisija prieš Tarybą*, C-370/07, Rink. p. I-8917, 42 punktą). Be to, iš teismo praktikos matyti, kad valstybė narė, kaip antai apeliantė byloje C-475/10 P, gali pareikšti ieškinį dėl akto, sukeliančio privalomas teisines pasekmes, panaikinimo ir neprivalo įrodyti savo suinteresuotumo jį pareikšti (šiuo klausimu žr. 1987 m. kovo 26 d. Sprendimo *Komisija prieš Tarybą*, 45/86, Rink. p. 1493, 3 punktą ir minėto 2009 m. spalio 1 d. Sprendimo *Komisija prieš Tarybą* 16 punktą).

37 Tokiais atvejais, kai ieškinį dėl institucijos priimto akto pareiškia fizinis ar juridinis asmuo, Teisingumo Teismas ne kartą yra nusprendęs, kad ieškinį galima pareikšti tik tada, jei šio akto sukeliamos privalomos teisinės pasekmės gali daryti įtaką ieškovo interesams, iš esmės pakeisdamos jo teisinę padėtį (žr., be kita ko, minėtų sprendimų *IBM prieš Komisiją* 9 punktą; *Athinaïki Techniki prieš Komisiją* 29 punktą ir 2010 m. lapkričio 18 d. Sprendimo *NDSHT prieš Komisiją*, C-322/09 P, Rink. p. I-11911, 45 punktą).

38 Tačiau reikia pažymėti, kad ankstesniame punkte nurodyta teismo praktika buvo išplėtota nagrinėjant ieškinius, kuriuos Sąjungos teismui pareiškė fiziniai ar juridiniai asmenys dėl jiems skirtų aktų. Jei, kaip byloje, kurioje priimta minėta Nutartis *Deutsche Post prieš Komisiją*, ieškinį dėl panaikinimo pareiškia neprivilegijuotas ieškovas dėl jam neskirto akto, reikalavimas, kad skundžiamos priemonės privalomos teisinės pasekmės turi daryti įtaką ieškovo interesams, iš esmės pakeisdamos jo teisinę padėtį, sutampa su SESV 263 straipsnio ketvirtoje pastraipoje įtvirtintomis sąlygomis.

39 Taip pat konstatuotina, kad skundžiamose nutartyse Bendrasis teismas patenkino Komisijos pateiktą prieštaravimą dėl priimtinumo ir pripažino, kad skundžiamas aktas nėra toks, dėl kurio galima pareikšti ieškinį pagal SESV 263 straipsnį.

40 Norint įvertinti, ar Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą, kai šiose nutartyse nusprendė, kad dėl įsakymo pateikti informacijos, priimto pagal Reglamento Nr. 659/1999 10 straipsnio 3 dalį, negalima pareikšti ieškinio dėl panaikinimo, reikia, atsižvelgiant į šio sprendimo 36 punkte minėtą teismo praktiką, išnagrinėti, ar toks įsakymas yra aktas, sukeliantis privalomas teisines pasekmes.

41 Šiuo atžvilgiu primintina, kad Reglamento Nr. 659/1999 10 straipsnyje numatyta dviejų stadijų procedūra, skirta suteikti Komisijai galimybę iš atitinkamos valstybės narės gauti visą reikalingą informaciją, susijusią su tariamai neteisėta pagalba, kad ši galėtų įvertinti priemonės pobūdį ir jos suderinamumą su vidaus rinka.

42 Kalbant apie pirmą stadiją, pažymėtina, jog Reglamento Nr. 659/1999 10 straipsnio 2 dalyje numatyta, kad Komisija gali paprašyti atitinkamos valstybės narės pateikti jai informacijos apie tariamai neteisėtą pagalbą.

43 Antroje stadijoje, jei, nepaisant pakartotino pranešimo, valstybė narė per Komisijos nustatytą laikotarpį nepateikia būtinos informacijos, pagal Reglamento Nr. 659/1999 10 straipsnio 3 dalį Komisija „priima sprendimą, įpareigojantį pateikti tokią informaciją“. Todėl antroji procedūros stadija yra Komisijos „sprendimo“, kaip jis suprantamas pagal SESV 288 straipsnį, priėmimas, ir ši institucija to neginčija.

44 Remiantis SESV 288 straipsniu, „sprendimas yra privalomas visas“. Numatydamas, kad įsakymas pateikti informacijos yra sprendimas, Sąjungos teisės aktų leidėjas siekė šiam aktui suteikti privalomą pobūdį.

45 Iš to, kas pasakyta, matyti, kad sprendimas, priimtas pagal Reglamento Nr. 659/1999 10 straipsnio 3 dalį, sukelia privalomas teisines pasekmes, kaip jos suprantamos pagal šio sprendimo 36 punkte minėtą teismo praktiką, ir todėl yra aktas, dėl kurio galima pareikšti ieškinį pagal SESV 263 straipsnį.

46 Atliktą analizę sustiprina teismo praktika, susijusi su sprendimais dėl prašymų pateikti informacijos, priimtais remiantis 1962 m. vasario 6 d. Tarybos reglamento Nr. 17, pirmojo reglamento, įgyvendinančio [EB 81] ir [EB 82] straipsnius (OL L 13, 1962, p. 204; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 8 sk., 1 t., p. 3), 11 straipsniu, kuriame, kaip ir Reglamento Nr. 659/1999 10 straipsnyje, buvo numatyta dviejų stadijų procedūra, kurios antroji stadija buvo Komisijos sprendimo, galinčio būti ieškinio dėl panaikinimo dalyku, priėmimas (žr. 1980 m. birželio 26 d. Sprendimą *National Panasonic prieš Komisiją*, 136/79, Rink. p. 2033 ir 1989 m. spalio 18 d. Sprendimą *Orkem prieš Komisiją*, 374/87, Rink. p. 3283). Be to, iš Reglamento Nr. 1/2003 18 straipsnio 3 dalies aiškiai matyti, kad sprendimu įformintas prašymas pateikti informacijos yra aktas, dėl kurio galima pareikšti ieškinį pagal SESV 263 straipsnį.

47 Skundžiamose nutartyse Bendrojo Teismo minima teismo praktika, pagal kurią, siekiant nustatyti privalomą akto pobūdį, reikia remtis jo turiniu, o ne forma, šios analizės nekeičia.

48 Be to, priešingai negu teigia Komisija, sankcijos nenumatymas Reglamente Nr. 659/1999 tokiu atveju, kai valstybė narė nevykdo įsakymo pateikti informacijos, nėra svarbiausia aplinkybė vertinant, ar aktas gali būti ieškinio dėl panaikinimo dalykas.

49 Bendrasis Teismas taip pat padarė teisės klaidą, kai minėtų nutarčių *Deutsche Post prieš Komisiją* 31, 32 ir 46 punktuose bei *Vokietija prieš Komisiją* 30, 31 ir 45 punktuose nusprendė, kad pagal teismo praktiką ginčijamas aktas dėl savo parengiamojo pobūdžio nėra aktas, dėl kurio galima pareikšti ieškinį.

50 Šiuo klausimu reikia priminti, kad iš tiesų tarpinės priemonės, kuriomis siekiama parengti galutinį sprendimą, iš principo nėra aktai, galintys būti ieškinio dėl panaikinimo dalykas (žr. minėtų sprendimų *IBM prieš Komisiją* 10 punktą; *Athinaïki Techniki prieš Komisiją* 42 punktą ir 2010 m. sausio 26 d. Sprendimo *Internationaler Hilfsfonds prieš Komisiją*, C-362/08 P, Rink. p. I-669, 52 punktą). Tačiau tarpiniai aktai pirmiausia yra aktai, kuriais išreiškiama laikina institucijos pozicija (šiuo klausimu žr. minėto Sprendimo *IBM prieš Komisiją* 20 punktą; 1990 m. kovo 14 d. Sprendimo *Nashua Corporation ir kt. prieš Komisiją ir Tarybą*, C-133/87 ir C-150/87, Rink. p. I-719, 8–10 punktus; 1997 m. kovo 18 d. Sprendimo *Guérin automobiles prieš Komisiją*, C-282/95 P, Rink. p. I-1503, 34 punktą ir 2000 m. birželio 22 d. Sprendimo *Nyderlandai prieš Komisiją*, C-147/96, Rink. p. I-4723, 35 punktą).

51 Iš tiesų ieškinys dėl panaikinimo, pareikštas dėl aktų, kuriais išreiškiama laikina Komisijos pozicija, galėtų įpareigoti Sąjungos teismą vertinti klausimus, dėl kurių atitinkama institucija dar neturėjo galimybės pareikšti savo nuomonės, ir dėl to galėtų būti paankstintas nagrinėjimas iš esmės ir supainiotos skirtingos administracinės ir teisminės procedūrų stadijos. Taigi tokio ieškinio priėmimas būtų nesuderinamas su kompetencijų paskirstymo tarp Komisijos ir Sąjungos teismo sistemomis, su Sutartyje numatytomis teisių gynimo priemonėmis bei gero teisingumo administravimo ir administracinės procedūros Komisijoje sklandžios eigos reikalavimais (žr. minėto Sprendimo *IBM prieš Komisiją* 20 punktą).

52 Tačiau nagrinėjamoje byloje ieškinys dėl ginčijamo akto, kuriuo Komisija prašo Vokietijos valdžios institucijų pateikti informacijos apie *Deutsche Post* pajamas ir sąnaudas nuo 1989 m. iki 2007 m., panaikinimo nekelia rizikos supainioti skirtingas administracinės ir teisminės procedūrų stadijas (minėto Sprendimo *IBM prieš Komisiją* 20 punktas). Toks ieškinys dėl panaikinimo neturėtų lemti to, kad Sąjungos teismas išsakytų savo nuomonę dėl valstybės pagalbos buvimo ar dėl galimo jos suderinamumo su vidaus rinka.

53 Be to, iš teismo praktikos matyti, kad dėl tarpinio akto taip pat negalima pareikšti ieškinio, jei nustatyta, kad šiame akte esantys pažeidimai gali būti nurodyti grindžiant ieškinį dėl galutinio sprendimo, kurio parengiamasis aktas jis yra. Tokiomis aplinkybėmis ieškinys, pareikštas dėl sprendimo, kuriuo užbaigiama procedūra, užtikrins pakankamą teisminę apsaugą (žr. minėto Sprendimo *IBM prieš Komisiją* 12 punktą; 1986 m. birželio 24 d. Sprendimo *AKZO Chemie ir AKZO Chemie UK prieš Komisiją*, 53/85, Rink. p. 1965, 19 punktą ir minėto 2001 m. spalio 9 d. Sprendimo *Italija prieš Komisiją* 63 punktą).

54 Tačiau jei pastaroji sąlyga netenkinama, teigtina, kad tarpinis aktas, neatsižvelgiant į tai, ar juo išreiškiama laikina atitinkamos institucijos pozicija, sukelia savarankiškas teisines pasekmes ir todėl gali būti ieškinio dėl panaikinimo dalykas (žr.

minėto Sprendimo *AKZO Chemie ir AKZO Chemie UK prieš Komisiją* 20 punktą; 1991 m. lapkričio 28 d. Sprendimo *BEUC prieš Komisiją*, C-170/89, Rink. p. I-5709, 9–11 punktus; 1994 m. birželio 16 d. Sprendimo *SFEI ir kt. prieš Komisiją*, C-39/93 P, Rink. p. I-2681, 28 punktą; minėto 2001 m. spalio 9 d. Sprendimo *Italija prieš Komisiją* 57–68 punktus ir minėto Sprendimo *Athinaïki Techniki prieš Komisiją* 54 punktą).

55 Nagrinėjamoje byloje konstatuotina, kad įsakymas pateikti informacijos, priimtas pagal Reglamento Nr. 659/1999 10 straipsnio 3 dalį, sukelia savarankiškas teisines pasekmes.

56 Ieškinys, pareikštas dėl sprendimo, kuriuo užbaigiama procedūra dėl tariamos valstybės pagalbos *Deutsche Post*, neužtikrina apeliantėms pakankamos teisminės apsaugos.

57 Šiuo klausimu reikia konstatuoti, kad, pirma, kaip teigia apeliantės nagrinėjamose bylose, jeigu įsakymas yra neproporcingas, nes reikalaujama informacija nėra svarbi norint įvertinti valstybės priemonę pagal SESV 107 ir SESV 108 straipsnius, tarpiniame akte galbūt esantys pažeidimai negali paveikti galutinio Komisijos sprendimo teisėtumo, nes šis sprendimas nebus pagrįstas informacija, gauta vykdant minėtą įsakymą.

58 Antra, kai Komisija pagal Reglamento Nr. 659/1999 10 straipsnio 3 dalį reikalauja iš valstybės narės pateikti reikiamą informaciją, ji priima „sprendimą“, kaip jis suprantamas pagal SESV 288 straipsnį. Iš to matyti, kad atitinkamos valstybės narės

atsisakymas vykdyti tokį įsakymą yra įsipareigojimų nevykdymas pagal Sutartis, kaip tai suprantama pagal SESV 258 straipsnį.

59 Kalbant apie ieškinį dėl įsipareigojimų nevykdymo, valstybė narė, kuriai skirtas sprendimas, kaip antai įsakymas pateikti informacijos, šio sprendimo nevykdymo negali pateisinti tariamu jo neteisėtumu. Tokio įsakymo teisėtumas turi būti ginčijamas per kitą procedūrą, t. y. pareiškiant ieškinį dėl panaikinimo pagal SESV 263 straipsnį (šiuo klausimu žr. 2001 m. kovo 22 d. Sprendimo *Komisija prieš Prancūziją*, C-261/99, Rink. p. I-2537, 18 punktą ir 2008 m. vasario 14 d. Sprendimo *Komisija prieš Graikiją*, C-419/06, 52 punktą).

60 Taigi tarpinio akto galimo neteisėtumo pasekmės negali būti panaikintos pareiškus ieškinį dėl galutinio sprendimo. Pripažinti, kad valstybė narė, nevykdanti įsakymo pateikti informacijos, nevykdo įsipareigojimų pagal Reglamento Nr. 659/1999 10 straipsnio 3 dalį, galima neatsižvelgiant į tai, ar bus patenkintas galimas ieškinys dėl galutinio sprendimo panaikinimo.

61 Galiausiai reikia atmesti Komisijos argumentą, kad galimybė pareikšti ieškinį dėl sprendimo, priimto pagal Reglamento Nr. 659/1999 10 straipsnio 3 dalį, panaikinimo lemtų situaciją, kai valstybė narė, atsisakiusi patenkinti reikalavimą pateikti informacijos dėl pagalbos, apie kurią pranešta arba ne, galėtų naudotis platesne teismine apsauga, jei apie nagrinėjamą pagalbą nepranešta.

62 Šiuo klausimu reikia priminti, kad Reglamento Nr. 659/1999 5 straipsnio 3 dalyje nustatyta, jog jeigu, nepaisant pakartotino pranešimo, suinteresuotoji valstybė narė nepateikia Komisijos prašymu pareikalautos informacijos apie praneštą pagalbą arba

pateikia ne visą informaciją, pranešimas laikomas atšauktu. Tokiomis aplinkybėmis pranešimo atšaukimas lemia, kad ši pagalba laikoma tokia, apie kurią nepranešta, todėl atitinkamos valstybės narės atsisakymas pateikti reikalaujamą informaciją tiek pagalbos, apie kurią iš pradžių buvo pranešta, tiek pagalbos, apie kurią niekada nebuvo pranešta, atveju lemia akto, dėl kurio galima pareikšti ieškinį, t. y. „sprendimo“, kaip jis suprantamas pagal Reglamento Nr. 659/1999 10 straipsnio 3 dalį, priėmimą.

63 Iš to matyti, kad Bendrasis Teismas padarė teisės klaidų, kai nusprendė, kad negalima pareikšti ieškinio dėl ginčijamo akto panaikinimo. Tokiomis aplinkybėmis, nesant reikalo nagrinėti penktojo apeliacinių skundų pagrindo, galima pritarti pirmiems keturiems apeliacinių skundų pagrindams.

64 Tačiau byloje C-463/10 P Komisija Teisingumo Teismo prašo tuo atveju, jei šis nuspręstų, kad ginčijamas aktas yra toks, dėl kurio galima pareikšti ieškinį pagal SESV 263 straipsnį, minėtoje Nutartyje *Deutsche Post prieš Komisiją* pakeisti Bendrojo Teismo motyvuojamosios dalies punktus ir nurodyti, kad *Deutsche Post* pareikštas ieškinys nepriimtinas, nes ši įmonė neturi teisės kreiptis į teismą pagal SESV 263 straipsnio ketvirtą pastraipą. Šioje byloje pareikštame prieštaravime dėl priimtinumo Komisija teigė, kad ginčijamas aktas nėra nei tiesiogiai, nei konkrečiai susijęs su *Deutsche Post*.

65 Šiuo klausimu reikia priminti, kad pagal SESV 263 straipsnio ketvirtą pastraipą fizinis ar juridinis asmuo gali pareikšti ieškinį dėl kitam asmeniui skirto sprendimo, tik jei šis sprendimas yra tiesiogiai ir konkrečiai su juo susijęs.

66 Pirma, kalbant apie tai, ar ginčijamas aktas, kuris skirtas Vokietijos Federacinei Respublikai, tiesiogiai ir konkrečiai susijęs su *Deutsche Post*, iš nusistovėjusios teismo praktikos matyti, kad šia sąlyga reikalaujama tenkinti du kumuliacinius kriterijus, t. y. pirma, ginčijama priemonė daro tiesioginį poveikį individo teisinei padėčiai ir, antra, ji nepalieka diskrecijos adresatams, atsakingiems už jos įgyvendinimą, vykstantį savaime ir grindžiamą tik Sąjungos teisės normomis, netaikant kitų tarpinių taisyklių (žr. 2009 m. rugsėjo 10 d. Sprendimo *Komisija prieš Ente per le Ville Vesuviane ir Ente per le Ville Vesuviane prieš Komisiją*, C-445/07 P ir C-455/07 P, Rink. p. I-7993, 45 punktą ir nurodytą teismo praktiką).

67 Anot Komisijos, ši sąlyga nagrinėjamoje byloje netenkinama, nes ginčijamame akte tik Vokietijos Federacinės Respublikos reikalaujama pateikti tam tikrą informaciją. Taigi dėl šio įsakymo nepriimama nacionalinė priemonė, kuri būtų savaiminio pobūdžio ir grindžiama tik Sąjungos teisės normomis. Nuo Vokietijos Federacinės Respublikos veiksmų priklauso, ar ji kreipsis į *Deutsche Post* arba kaip gaus informaciją iš šios įmonės.

68 Nagrinėjamoje byloje reikia konstatuoti, kad ginčijamas aktas tiesiogiai ir konkrečiai susijęs su *Deutsche Post*, kaip tai suprantama pagal SESV 263 straipsnį.

69 Pirma, *Deutsche Post*, kaip priemonės, su kuria susijusi ginčijamame akte minima informacija, adresatė ir kaip šios informacijos turėtoja, bus priversta vykdyti įsakymą pateikti informacijos.

70 Antra, reikalaujamos informacijos galutinis ir baigtinis turinys aiškus iš paties ginčijamo akto, nepaliekant Vokietijos Federacinei Respublikai diskrecijos šiuo klausimu.

71 Kalbant apie tai, ar ginčijamas aktas yra konkrečiai susijęs su *Deutsche Post*, reikia priminti, kad pagal nusistovėjusią Teisingumo Teismo praktiką kiti subjektai nei tie, kuriems šis sprendimas skirtas, gali remtis tuo, jog sprendimas konkrečiai su jais susijęs, tik tokiu atveju, jeigu šis sprendimas juos paveikia dėl tam tikrų būdingų jų savybių arba tam tikros faktinės situacijos, kuri juos išskiria iš kitų asmenų, ir todėl juos individualizuoja taip pat, kaip ir asmenį, kuriam šis sprendimas yra skirtas (žr., be kita ko, 2007 m. lapkričio 22 d. Sprendimo *Sniace prieš Komisiją*, C-260/05 P, Rink. p. I-10005, 53 punktą ir nurodytą teismo praktiką).

72 Pasak Komisijos, ginčijamas aktas nėra konkrečiai susijęs su *Deutsche Post*, nes jis nėra skirtas šiai įmonei ir juo jai nesukuriamos jokios pareigos.

73 Šiuo klausimu pažymėtina, kad aplinkybė, jog ginčijamas aktas neskirtas *Deutsche Post*, nėra svarbi vertinant, ar šis aktas konkrečiai susijęs su šia įmone, kaip tai suprantama pagal SESV 263 straipsnio ketvirtą pastraipą.

74 Reikia konstatuoti, kad įsakymas pateikti informacijos susijęs su tariamos valstybės pagalbos, skirtos *Deutsche Post*, tyrimo procedūra. Ginčijamame akte minima informacija susijusi tik su *Deutsche Post*. Taigi ši įmonė yra konkrečiai susijusi su šiuo aktu, kaip tai suprantama pagal šio sprendimo 71 punkte nurodytą teismo praktiką.

75 Kadangi ginčijamas aktas tiesiogiai ir konkrečiai susijęs su *Deutsche Post*, byloje C-463/10 P nereikia pakeisti motyvų taip, kaip siūlė Komisija.

76 Iš to, kas išdėstyta, matyti, kad reikia tenkinti apeliacinį skundą ir panaikinti skundžiamas nutartis.

Dėl bylų grąžinimo Bendrajam Teismui

77 Pagal Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 61 straipsnio pirmą pastraipą, jei apeliacinis skundas pagrįstas, Teisingumo Teismas gali pats paskelbti galutinį sprendimą, jei toje bylos stadijoje tai galima daryti, arba grąžinti bylą Bendrajam Teismui, kad jis priimtų sprendimą.

78 Teisingumo Teismas turi reikiamos informacijos, kad galėtų priimti galutinį sprendimą dėl prieštaravimo dėl priimtinumo, kurį Komisija pareiškė per procesą pirmojoje instancijoje.

79 Remiantis šio sprendimo 36–62 punktuose išdėstytais motyvais, šį prieštaravimą dėl priimtinumo, susijusį su tuo, kad ginčijamas aktas negali būti ieškinio dėl panaikinimo dalykas, reikia atmesti. Be to, kadangi byloje *Deutsche Post prieš Komisiją* (T-570/08) pareikštas prieštaravimas dėl priimtinumo taip pat susijęs su tuo, kad ginčijamas aktas nėra tiesiogiai ir konkrečiai susijęs su ieškove, šio prieštaravimo, remiantis šio sprendimo 67–77 punktuose išdėstytais motyvais, taip pat negalima tenkinti.

80 Tačiau nagrinėjamos bylos aplinkybėmis Teisingumo Teismas negali priimti sprendimo dėl *Deutsche Post* ir Vokietijos Federacinės Respublikos pareikštų ieškinių esmės.

81 Šiuo klausimu pažymėtina, kad diskusijos Bendrajame Teisme ir jo atliktas vertinimas buvo susiję vien su ieškinių priimtinumu, nes Bendrasis Teismas abiejose bylose pritarė Komisijos prieštaravimui dėl priimtinumo, pareikštam remiantis Bendrojo Teismo procedūros reglamento 114 straipsnio 1 dalimi, nepradėdamas nagrinėjimo iš esmės ir žodinės proceso dalies.

82 Todėl bylas reikia grąžinti Bendrajam Teismui, kad jis priimtų sprendimą dėl apeliančių reikalavimų, susijusių su ginčijamo akto panaikinimu.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

83 Kadangi bylos grąžinamos Bendrajam Teismui, reikia atidėti apeliacinio proceso išlaidų klausimo nagrinėjimą.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (trečioji kolegija) nusprendžia:

1. **Panaikinti 2010 m. liepos 14 d. Europos Sąjungos Bendrojo Teismo nutartis *Deutsche Post prieš Komisiją* (T-570/08) ir *Vokietija prieš Komisiją* (T-571/08).**

2. Atmesti Europos Sąjungos Bendrajame Teisme pateiktus Europos komisijos prieštaravimus dėl priimtinumo.

3. Grąžinti bylą Europos Sąjungos Bendrajam Teismui, kad jis priimtų sprendimą dėl *Deutsche Post AG* (T-570/08) ir Vokietijos Federacinės Respublikos (T-571/08) reikalavimų panaikinti 2008 m. spalio 30 d. Komisijos sprendimą, kuriuo Vokietijos Federacinė Respublika įpareigojama pateikti informacijos per valstybės pagalbos suteikimo *Deutsche Post AG* procedūrą.

4. Atidėti klausimo dėl bylinėjimosi išlaidų nagrinėjimą.

Parašai.